

Tekst 1

Pleidooi voor onzekerheid

(1) Weinig is mooier dan een zoekende spreker, iemand die zonder meel in de mond, vol oprechte twijfel, zoekt naar de nuance en naar manieren om de eigen beweringen te falsifiëren. De Nederlandse taal en de gebaren van de ledematen lijken welhaast niet toereikend voor het leggen van alle denkbare nuance in een betoog. Bij sommige sprekers lopen de woorden achter bij de gedachten, zij bedenken halverwege een zin dat er nog een bijzin nodig is. Vaak komt dit voor bij mensen die weten dat ze niet overal pasklare antwoorden op hebben of hoeven te hebben. Wat ik me nu afvraag, is of de richting waarin het publieke debat zich in Nederland ontwikkelt de biotoop oplevert waarin mijn zoekende spreker het best gedijt.

(2) De waardering van dat publieke debat is aan nogal wat erosie onderhevig. Nuanceren heeft aan populariteit verloren en wordt gezien als een teken van zwakte. Onder het mom van ‘benoemen’ en ‘duidelijkheid’ wordt de schijn van onzekerheid met zorg vermeden. De verering van de doener boven de denker viert hoogtij. Deelnemers aan het debat lijken minder dan voorheen geneigd tot openlijke zelfkritiek en zelfrelativering. Het lijkt er soms zelfs op dat de stelling van de Pruisische generaal Clausewitz “Oorlog is de voortzetting van politiek met andere middelen” omgedraaid wordt en dat de politiek – en in bredere zin het debat – wordt gezien als de voortzetting van de oorlog met andere middelen.

(3) We zouden echter moeten erkennen dat het in het debat en in de politiek – anders dan in een oorlog – niet primair gaat om het behalen van een overwinning, maar vooral om het inzichtelijk

45 maken en bediscussiëren van verschillende (morele) argumenten. Het uitgangspunt zou moeten zijn dat een debat ertoe dient om de kwaliteit van ons denken naar een hoger niveau te tillen. Dat lukt alleen als deelnemers zich niet vastleggen op in steen gebeitelde standpunten. Zij moeten kritisch kunnen kijken naar hun eigen redeneringen en die van anderen.

50 (4) Toen enkele jaren geleden de aanval werd geopend op het cultuurrelativisme en het postmodernisme, raakte ‘onzekerheid’ pas goed in diskrediet. Onzekerheid, het zoeken naar nuance, het aftasten van de verschillende morele argumenten, moest het afleggen tegen ‘duidelijkheid’, ‘rechtlijnigheid’ en ‘onwankelbare principes’. Een in het oog springende aanval op het cultuurrelativisme kwam van de Italiaanse premier Berlusconi, die zonder omhaal stelde dat de westerse cultuur superieur is aan de islamitische. Velen voelen zich ongemakkelijk bij dit soort uitspraken en velen haastten zich dan ook om er afstand van te nemen, maar bij anderen vielen ze juist in vruchtbare aarde. Immers, het mislukken van het integratiebeleid – ‘het doodknuffelen van de allochtonen’ – was aan dat cultuurrelativisme te wijten. Veel politici hebben een broertje dood aan onzekerheid en relativisme, zij gaan voor duidelijkheid en rechtlijnigheid, hoe ongenueanceerd ook.

80 (5) Het ruwe debat dat daardoor ontstaat, heeft zijn eigen idioom, met termen als ‘ieder weldenkend mens weet ...’, ‘natuurlijk’, ‘duidelijk’ en ‘helder’. Het doet denken aan wat er gebeurt in echtelijke ruzies. Naarmate het conflict verergert, vallen de woorden ‘altijd’ en ‘nooit’ steeds vaker

90 (“Jij doet nooit wat, ik moet altijd alles doen!”).

95 **(6)** Intussen zijn politici en opinieleiders bang geworden voor de burger die ongeduldig is en in hun ogen zogenaamd altijd gelijk heeft. Niet gehinderd door de erkenning van een complexe en weerbarstige werkelijkheid legt die ongeduldige burger, vol vertrouwen in het eigen gelijk, zijn verlanglijstje op tafel. Deze ongeduldige burger – ook bekend onder de naam ‘hard werkende Nederlander’ – heeft voor velen de intellectueel van het toneel verdrongen.

100 **(7)** Gegeven de impliciete ontkenning van politici dat onzekerheid een voorwaarde is voor een vruchtbaar debat, is het niet verwonderlijk dat mensen zich bedienen van dogma’s en quasi-zekerheden. Gemak dient de mens en waarom keer op keer een fijnzinnige redenering opzetten als je het ook met een vuistregel, principe, gedragscode of gebod af kunt? Mensen verleren het ook om met de onzekerheid die hoort bij het maken van keuzes om te gaan wanneer – zoals dat heet – ‘de moraal wordt ondersteund door de markt’.

105 **(8)** Waarom nog nadenken over een donorregistratie als je korting krijgt op de aanschaf van een nieuw paspoort – een voorstel van PvdA’er Wouter Bos – als je op het registratieformulier ‘ja’ aankruist? De voorliefde voor gedragscodes en het aanvullen van morele overwegingen met financiële prikkels getuigt van een vrij pessimistisch mensbeeld. Ik vraag me af waar dat eindigt. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer je mensen de verantwoordelijkheid ontnemt om na te denken over hun eigen gedrag, ze die verantwoordelijkheid uiteindelijk zullen verleren.

110 **(9)** De kennelijke afkeer van het debat en de anti-intellectualistische sfeer die is gaan heersen, hangen ten dele samen met de misvatting dat het moreel-ethische debat per definitie elitair is. Maar wanneer je een moreel dilemma isoleert en het van alle kanten belicht, dan is dat toch geen elitaire aangelegenheid? Het debat is bij uitstek het instrument om de eigen ideeën en idealen aan te scherpen dan wel bij te stellen. Juist in een politiek landschap waarin de verschillende partijen in het midden naar elkaar toe lijken te kruipen en de uitersten zich verder van elkaar verwijderen, is debat gewenst. En in dat debat is onzekerheid niet alleen gepast, maar ook geboden.

115 **(10)** Een andere belemmering voor een goed debat is de wens van veel politici om snel tot overeenstemming te komen. Die zogenaamde ‘pacificatie’ komt van oudsher voort uit de wens om winnaars en verliezers in het debat te kunnen verenigen. Angst voor polarisatie zit een oprechte ideeënstrijd in de weg.

120 **(11)** Bij een goed debat is het ook van belang realistisch te zijn over waar twijfel en onzekerheid te verwachten zijn. Vaak geldt: hoe groter de wil om te overtuigen, hoe groter de stelligheid waarmee de argumentatie wordt gevoerd. Maar wat mag je verwachten van bijvoorbeeld de pogingen van de darwinist Richard Dawkins om gelovigen te bekeren tot het atheïsme? De stelligheid waarmee hij zijn lezers wil overtuigen, laat geen onzekerheid toe en biedt daardoor nauwelijks ruimte voor een vruchtbare gedachtewisseling tussen andersdenkenden. Zijn verhaal is een preek voor eigen parochie.

125 **(12)** Het gebrek aan vertrouwen in cultuur- en religiekritiek is een ander obstakel. Het politieke midden en sommige politieke partijen zijn nog steeds bang hun vingers te branden aan heikele kwesties zoals het recht op geloofsafval en gaan daarom het debat maar uit de weg. Daar komt bij dat in de minst succesvolle debatten de islam als geheel en als enkelvoudig wordt besproken, terwijl er grote verschillen bestaan tussen gematigde en fundamentalistische aanhangers van de

islam. Argumentaties die beginnen en
eindigen met 'omdat het in de Bijbel
staat' of 'omdat het in de Koran staat'
190 bieden weinig stof voor een zinvolle
uitwisseling van gedachten.
(12) In zijn boek 'Moreel Esperanto'¹⁾
pleit Paul Cliteur voor het scheiden van
moraal en religie. De politiek zou zich
195 moeten oriënteren op een moraal die
mensen gemeenschappelijk hebben en
niet op een moraal die mensen ver-
deeld houdt. Een religieuze moraal
houdt mensen per definitie verdeeld.
200 Cliteur pleit daarom voor een 'moreel
Esperanto', dat gespeend is van ieder
religieus uitgangspunt. Zo'n moreel
Esperanto zou succesvol kunnen zijn
als de focus in het debat niet ligt op
205 een religie als gedeelde levens-
beschouwing, maar op het naar voren
brengen van die elementen die het
individu dierbaar of minder dierbaar
zijn. Een dergelijke poging komt in
210 wezen neer op het aangaan van het
debat met gematigden onder de
religieuzen. Fundamentalisme aan de
kant van religies en aan de kant van de
Verlichting zijn de extremen die het
215 debat frustreren en overbodig lijken te

maken. De politiek zou ervoor moeten
waken dat deze twee extremen de toon
en inhoud van het debat bepalen.
(13) Het is vooral de taak voor politici
220 en opiniemakers om mensen mee te
nemen in het moreel-ethische debat.
Het zou ongewenst zijn om mensen met
principes, vuistregels, gedragscodes en
een rijtje normen en waarden het bos in
225 te sturen. Principes – de uitkomst van
een onzichtbare morele argumentatie –
zijn er voor mensen van wie de hoop op
eigen morele argumentatiekracht is
opgegeven. Het in twijfel trekken van
230 principes, het wellicht vermoeiende
proces van telkens nieuwe afwegingen
maken, is de belangrijkste voorwaarde
voor een zinvol debat en voor de
democratie.
235 (14) Niet iedereen zal of moet een
zoekende spreker worden, maar
mensen zijn niet gek. Ze zijn in beginsel
prima in staat hun (morele) argumenten
op een goede, genuanceerde manier
240 voor het voetlicht te brengen. Stel hen
dan echter wel in staat om dat te doen.
Pas dan zal onzekerheid in een beter
daglicht komen te staan en een nieuwe
waardering krijgen.

*naar: Chris van der Meulen, winnaar van de Banning-essayspijs 2008
uit: Socialisme & Democratie, nummer 6, 2008*

noot 1 Esperanto is een kunsttaal, ontworpen om mensen uit verschillende culturen met elkaar te laten communiceren.

Tekst 1 Pleidooi voor onzekerheid

- 1p 1 Welke omschrijving geeft het meest duidelijk weer wat met 'de zoekende spreker', genoemd in de eerste alinea, wordt bedoeld?
De zoekende spreker zoekt in het debat
- A een stevige confrontatie met tegenstribbelende opposenten om zo de kracht van de eigen doordachte redenering te laten zien.
 - B naar een verfijning van de argumentatie om zo beter zicht te krijgen op eigen standpunten en die van de opposenten.
 - C naar passende formuleringen voor vaststaande opvattingen en ideeën om daarmee opposenten van hun ongelijk te overtuigen.
 - D twijfels in de argumentatie van de ander waarmee hij de visie van zijn opposenten onderuit kan halen.

De tekst kan door middel van onderstaande kopjes in achtereenvolgens vier delen worden onderverdeeld:

Deel 1: Afbrokkeling van nuance en onzekerheid in het publieke debat

Deel 2: Het indirecte effect van de veeleisende kiezers op het debat

Deel 3: Verkeerde voorstelling van en belemmeringen voor het debat

Deel 4: De weg naar een beter debat

- 1p 2 Bij welke alinea begint deel 2?

- A alinea 3
- B alinea 4
- C alinea 5
- D alinea 6

- 1p 3 Bij welke alinea begint deel 3?

- A alinea 7
- B alinea 8
- C alinea 9
- D alinea 10

- 1p 4 Bij welke alinea begint deel 4?

- A alinea 11
- B alinea 12
- C alinea 13
- D alinea 14

“Het lijkt er soms zelfs op dat de stelling van de Pruisische generaal Clausewitz ‘Oorlog is de voortzetting van politiek met andere middelen’ omgedraaid wordt en dat de politiek – en in bredere zin het debat – wordt gezien als de voortzetting van de oorlog met andere middelen.” (regels 32-39)

- 1p 5 Welke tekortkoming in politieke debatten kan uit deze zin worden afgeleid?

Uit deze zin kan worden afgeleid dat in politieke debatten

- A te vaak onjuiste feiten worden ingebracht.
- B te veel de nadruk ligt op onwrikbare opvattingen.
- C te weinig over echte politiek wordt gesproken.
- D te zeer de cultuur van zelfverheerlijking overheerst.

- 2p **6** Welke verandering van het debat heeft plaatsgevonden in de periode van het cultuurrelativisme en postmodernisme? Zie alinea 4.
Gebruik niet meer dan 15 woorden.
- 2p **7** Welk gesignaleerd verwijt aan het adres van het cultuurrelativisme leidde tot een andere houding in het debat? Zie alinea 4.
Gebruik niet meer dan 15 woorden.
- 1p **8** “Het uitgangspunt zou moeten zijn dat een debat ertoe dient om de kwaliteit van ons denken naar een hoger niveau te tillen.” (regels 46-50)
Welk uitgangspunt is dan nu veelal gebruikelijk?
- 3p **9** Leg uit waarom ‘pacificatie’ (regel 153) een belemmering vormt voor het debat.
Gebruik niet meer dan 20 woorden.
- 2p **10** Wat zijn, gelet op alinea 10 en 11, de twee belangrijkste belemmeringen voor het goede debat?
- 1p **11** Wat is ten aanzien van het debat volgens Paul Cliteur het voordeel van ‘een moreel Esperanto’? Zie alinea 12.
- 1p **12** Wat is de belangrijkste functie die alinea 10 heeft ten opzichte van de omringende tekst? Kies uit: deel van een opsomming, gevolg, oorzaak, tegenstelling, verklaring, weerlegging.
- 1p **13** Wat is de belangrijkste functie die alinea 13 heeft ten opzichte van de omringende tekst? Kies uit: advies, oorzaak, tegenstelling, uitwerking, verklaring, voorbeeld.
- 1p **14** Wat is de belangrijkste functie die alinea 14 ten opzichte van de overige tekst heeft?
Kies uit: aanbeveling, samenvatting, uitwerking, tegenstelling, verklaring, voorwaarde.
- 1p **15** “Wat ik me nu afvraag, is of de richting waarin het publieke debat zich in Nederland ontwikkelt de biotoop oplevert waarin mijn zoekende spreker het best gedijt.” (regels 16-20)
Levert deze richting de gewenste biotoop op?
- A** Ja, want het huidige publieke debat wordt veelal gedomineerd door naar fijnzinnigheid en nuance strevende sprekers.
 - B** Ja, want het huidige publieke debat wordt veelal gevoerd door stoutmoedige politici die principes in twijfel durven te trekken.
 - C** Nee, want het huidige publieke debat wordt gedomineerd door al te doelgerichte, weinig diepgang zoekende debaters.
 - D** Nee, want het huidige publieke debat wordt geleidelijk aan rauwer en agressiever van toonzetting.

- 1p **16** Met welk argument dat kan worden afgeleid uit alinea 13, keert de schrijver zich tegen het hanteren van principes in het debat?
Principes
- A** hebben een amorele kant.
 - B** kunnen nauwelijks worden waargenomen.
 - C** staan verder denken in de weg.
 - D** zijn in de kern antidemocratisch.
- 1p **17** Welke van onderstaande uitspraken geeft het beste het tekstdoel van de tekst weer?
De tekst heeft als doel de lezer
- A** ervan te overtuigen dat nuance en onzekerheid polarisatie in het debat kunnen voorkomen.
 - B** ervan te overtuigen dat nuance en onzekerheid voorwaarde zijn voor een goed debat.
 - C** te laten nadenken over nuance en onzekerheid in het debat in relatie tot het integratiebeleid.
 - D** te laten nadenken over nuance en onzekerheid in het debat in relatie tot principes van burgers.

tekstfragment 1

Onderstaand fragment viel te lezen op internet, pal voor de verkiezingen in 2010.

Met stijgende verbazing volg ik de verkiezingsdebatten op tv. De grote verrassing is voor mij niet Mark Rutte of Emile Roemer, maar de kandidaat van een andere partij. Deze voorman heeft een geheel nieuwe debattechniek geïntroduceerd: het hakkelen. Veel mensen kijken met kromme tenen toe hoe hij dat doet. Het begint met een vraag die feitelijke dossierkennis betreft. Dan zie je hem enkele seconden verwilderd voor zich uit kijken. Vervolgens erkent hij ruiterlijk dat hij de betreffende gegevens niet paraat heeft: eigenlijk een doodzonde in de debattechniek, want dat moet je nooit doen natuurlijk. Je hoort dan gewoon een heel ander verhaal af te steken en en passant op te merken dat het wel ongeveer zus en zo zal zitten met die cijfers, maar dat dit niet de cruciale kwestie is waar het om draait. Maar deze partijman is eerlijk. Veel te eerlijk als je het mij vraagt. En toch is deze wijze van opereren briljant te noemen. Want het echte wapen wordt door hem hierna pas in stelling gebracht. Als hij na zijn excuus voor zijn onwetendheid alsnog een antwoord gaat formuleren, doet hij iets nieuws, iets wat ongehoord is voor een doorgewinterd politicus. Hij gaat hakkelen.

Deze strategie werkt als een tierelier. Zijn onvermogen in het debat heeft mij de schellen van de ogen doen vallen. Het gaat helemaal nergens meer over in de televisiedebatten. Wat we nodig hebben, is dus iemand die daar eigenlijk niet aan mee wil doen, iemand die faalangst krijgt tussen al dat onzinnige gekissebis. Dat is pas echt. De echtheid straalt ervan af. Dat gehakkel maakt deze spreker tot een onweerstaanbare televisiepersoonlijkheid. Hij breekt wat je noemt dwars door het scherm heen rechtstreeks de huiskamer in.

Ik voorspel dat over een paar jaar door mediadeskundigen zal worden beweerd dat deze historische verschijning van een hakkellende premierkandidaat het begin van het einde heeft gemarkeerd van het verkiezingsdebat op tv. De formule werkt niet meer. In Amerika zijn ze ooit gaan denken dat je verkiezingen kunt winnen door een goede debatperformance voor de tv-camera. Die mythe is een halve eeuw geleden ontstaan toen John F. Kennedy de verkiezingen won van de gedoodverfde winnaar: Richard Nixon. Er is nadien een reeks van boeken verschenen over hoe dat debat is verlopen. Nixon zat te zweten en Kennedy niet. Nixon had zich niet geschminkt en Kennedy wel. De Amerikanen luisterden helemaal niet naar wat deze beide heren zeiden, maar ze zagen hoe ze het zeiden. Het ging om het uiterlijk, niet om de inhoud. Dat was het begin van de mediacratie. Wie wint voor de camera is de winnaar. Nu is deze wet omgekeerd. De twijfelaar gaat winnen omdat hij verliest voor de camera. Er is een nieuwe mediawet ontdekt: *the loser takes it all*.

naar: Huub Mous

Tussen de zoekende spreker uit de tekst 'Pleidooi voor onzekerheid' en de hakkelende spreker uit het fragment zijn verschillen en overeenkomsten aan te wijzen aangaande hun gedrag in het debat.

- 3p **18** Noem eerst één belangrijke overeenkomst, en noem dan één belangrijk verschil tussen deze twee sprekers.

Zowel in de tekst 'Pleidooi voor onzekerheid' als in tekstfragment 1 worden direct en indirect een aantal kenmerken genoemd waaraan hedendaagse deelnemers aan het publieke debat menen te moeten voldoen.

- 3p **19** Noem of herleid uit de tekst 'Pleidooi voor onzekerheid' twee van zulke kenmerken en uit tekstfragment 1 één.

"De twijfelaar gaat winnen ..." (voorlaatste regel tekstfragment 1)

- 1p **20** Op welk type argument is deze bewering gebaseerd?
Op een argument op basis van
- A een algemeen waardeoordeel.
 - B een onderzoek.
 - C een vermoeden.
 - D feiten.

Tekst 2

Geen nationale identiteit zonder historisch besef

(1) In 1878 werd vaderlandse geschiedenis een verplicht vak op de lagere school. Doel was te verhelderen hoe de Nederlandse staat zich in historisch opzicht ontwikkeld had. Daarnaast diende dit vak als middel voor het opwekken van vaderlandsliefde en het aankweken van een gevoel van nationale identiteit. In de toelichting bij de wet stond duidelijk wat moest worden geleerd en hoe dat onderwezen moest worden. De bloederige Tachtigjarige Oorlog, de kansrijke Gouden Eeuw en de Franse Tijd vol staatsgrepen werden gepresenteerd als belangrijke periodes uit onze 'vaderlandse geschiedenis'.

(2) Dat de mensen een historische identiteit in de negentiende en in de eerste helft van de twintigste eeuw van groot belang achtten, was niet alleen het gevolg van deze wet maar ook van de verzuiling. De katholieken, protestanten en socialisten bezagen het verleden vanuit een verschillend perspectief. In 1872 werd bijvoorbeeld een nationale herdenking van het innemen van Den Briel (1572) georganiseerd. Die innamen was het begin van de onafhankelijkheid van de Republiek, maar het katholieke volksdeel wenste vooral te herdenken dat de watergeuzen deze innamen indertijd hadden gevierd met het ter dood brengen van negentien katholieke geestelijken, de martelaren van Gorkum.

(3) Dergelijke verschillen in beleving van historische gebeurtenissen leidden niet tot relativisering van de geschiedenis. Integendeel: alle verschillende zuilen verklaarden indertijd hun plaats in de samenleving in termen van emancipatie en verwezen daarbij naar voor hen markante momenten uit de eigen geschiedenis. De verzuilde

burgers, of ze nu van katholieke, protestantse of socialistische huize waren, vonden – terugkijkend op het verleden – ieder hun eigen identiteit.

(4) Met de ontzuiling en de secularisatie vanaf de jaren zestig in de twintigste eeuw is deze identiteit op basis van een eigen geschiedenis weggefallen. Soms ging dat met opluchting gepaard.

Binnen de zuilen bestond indertijd heel weinig geduld met afwijkende opvattingen, de emancipatie bleek in een aantal opzichten slechts schijn en de interne groepsdwang bleek vooral een zeer onaangename herinnering, die liefst werd verdrongen. Bovendien, wie had er, op de drempel van een totaal nieuwe samenleving, nog behoefte aan inzicht in het verleden? De rugzakken met het belaste, verzuilde verleden werden dan ook snel afgeworpen.

(5) Met dit alles viel de bodem onder het vaderlandse geschiedenisonderwijs weg. Het werden de jaren waarin geschiedenis door maatschappijleer werd vervangen. De vaderlandse geschiedenis legde het af tegen een breed gedragen kosmopolitisme. Met het historisch besef ging het vervolgens snel bergafwaarts. Van zoiets als een gemeenschappelijke identiteit was nauwelijks nog sprake.

(6) Inmiddels is het tij gekeerd en staat de vaderlandse geschiedenis weer volop in de belangstelling en daarmee het historisch besef. Enerzijds heeft dat te maken met het feit dat de idealen van de jaren zestig zijn verouderd, anderzijds spelen internationale ontwikkelingen een rol. Zo bleek het einde van de Koude Oorlog met de val van de Berlijnse muur niet het begin te zijn van een totaal nieuwe wereld, maar herhaalde de bloedige geschiedenis zich

eerst op de Balkan en daarna verkilde
90 de verstandhouding tussen het westen
en Rusland wederom. Zelfs de
geschiedenis in het Midden-Oosten
bleek te zijn doorgestaan langs oude
patronen. Ook leek het proces van
95 Europese integratie sluipenderwijs te
leiden tot een verlies van nationale
zelfstandigheid. Belangrijker wellicht
nog was het gegeven dat de migranten
uit de jaren zestig – en hun kinderen –
100 niet voldoende integreerden in de
samenleving, maar een parallelle
samenleving opbouwden.

(7) Dit alles heeft geleid tot een nieuwe
zoektocht naar identiteit en een her-
105 bezinning op het nationale verleden.
Niet langer hield alleen een handjevol
historici zich bezig met de vraag naar
de Nederlandse identiteit, maar de
gehele samenleving stortte zich op dit
110 vraagstuk. Ook de overheid kon niet
achterblijven. Vanuit Den Haag werd
verordonneerd dat het geschiedenis-
onderwijs versterking behoeft en men
stelde een geschiedenis canon verplicht.
115 Daarnaast klonk het startschot voor een
Nationaal Historisch Museum en veel
erfgoed wordt niet langer verkwaanseld,
maar juist veiliggesteld.

(8) Ook hier herhaalt zich in zekere zin
120 de geschiedenis. Want net als in de
jaren zestig, toen men het belang van
het vak vaderlandse geschiedenis niet
langer inzag, dreigt men nu weer door
te slaan naar de andere kant: een
125 dwangmatig streven naar nationale
homogeniteit. Het onderwijs moet dit
alles verankeren: grote heldendaden uit
het verleden moeten een plekje krijgen
in een begrijpelijk historisch overzicht.
130 De pleitvoerders voor gedegen onder-
wijs in de vaderlandse geschiedenis
krijgen soms het verwijt dat het hier
gaat om een hernieuwd, bekrompen
nationalisme. Dit verwijt kan worden
135 gepareerd door te wijzen op het ont-
breken van basale historische kennis,
waarvan het, los van enig hoger doel,

van belang is dat elke burger daarover
beschikt. Zoals telkens weer uit onder-
140 zoek blijkt, zijn er tal van mensen die
denken dat Willem van Oranje tegen de
Romeinen in opstand kwam en dat de
Eerste Wereldoorlog in 1550 begon.

(9) De oorzaak van deze onwetendheid
145 lijkt snel gevonden: het falende onder-
wijs. Dat verklaart echter niet alles. In
landen die niet hebben gezocht onder
Nederlandse eigenaardigheden als
Mammoetwet, basisvorming en studie-
150 huis, is het net zo slecht gesteld met
het algemene historisch besef van de
bevolking. In Canada bijvoorbeeld
schatte zestien procent van de
bevolking het aantal Joodse slacht-
155 offers op minder dan een miljoen. In
Engeland beweerde bijna de helft van
de Engelsen nog nooit van Auschwitz te
hebben gehoord. In Griekenland dacht
een student aan de universiteit dat de
160 SS een van de grootste verzetsgroepen
was. In de Verenigde Staten waren er
studenten die dachten dat de
Russische Revolutie in 1970 had
plaatsgevonden, dat de eerste atoom-
165 bom in 1915 was gevallen en dat de
slaven in de Verenigde Staten in 1835
waren vrijgelaten, hoewel anderen
dachten dat dit in 1910 was gebeurd.
Ook waren er studenten die dachten
170 dat de Volksrepubliek China in 1790 tot
stand was gekomen, Israël in 1810 was
opgericht, Napoleon vóór de Franse
Revolutie aan het bewind was, maar
misschien ook pas in 1880, dat Darwin
175 een auteur was uit de achttiende eeuw
en dat vrouwen al in 1810 het kiesrecht
hadden verworven.

(10) Dit alles wijst erop dat de situatie
in Nederland niet uniek is. Verder blijkt
180 hieruit dat geschiedenis vooral een veel
lastiger vak blijkt te zijn dan doorgaans
wordt aangenomen, wat op zich weer
dwingt tot een diepgaande bezinning op
de didactiek ervan.

(11) Een laatste belangrijke oorzaak
185 van het gebrekkige historische besef

van de Nederlandse bevolking is dat
nogal wat burgers het gevoel hebben
dat geschiedenis in het gewone leven
190 er helemaal niet toe doet. Voor veel
leerlingen is geschiedenis een 'school-
vak', dat men na het verlaten van de
school kan 'deleten'. Dit gevoel wordt
versterkt door het vrijwel ontbreken van
195 een historische dimensie in het open-
bare debat. Aan het Binnenhof wordt
dagelijks slag geleverd over van alles
en nog wat, maar een historisch argu-
ment valt daar zelden te beluisteren.
200 Al was het maar, bijvoorbeeld, een
opmerking waaruit het besef blijkt dat
Nederland tijdens de koloniale periode
over verschillende uitheemse volkeren
225 de baas speelde of dat Nederlanders
ooit voor hun eigen vrijheid hebben
moeten vechten. Vanwege deze
geringe interesse kan het historisch
aanbod van de Nederlandse publieke
230 omroepen niet in de schaduw staan van
wat de BBC, Canvas of ZDF op dit
terrein bieden, al zijn er wel enkele
historische programma's zoals 'Andere
Tijden'. Belangstelling voor de ge-
schiedenis lijkt haast een kwestie van
persoonlijke smaak, een hobby voor
vitale senioren. En voor de elite lijkt
historische kennis eerder een distinctie-
middel: men kan er zo prettig mee laten
merken niet van de straat te zijn.
(12) Zolang dat het overheersende
beeld is, zolang de politieke belang-
stelling voor de geschiedenis beperkt
blijft tot het bestellen van een canon
voor het onderwijs en zolang burgers
onverschillig staan tegenover de eigen
historische achtergrond zal het
historisch besef van de bevolking niet
toenemen. En zonder historisch besef
zal er van een nationale identiteit geen
sprake zijn.

*naar: Jan Bank en Piet de Rooy
uit: NRC Handelsblad, 4 en 5 oktober 2008*

*Jan Bank is emeritus hoogleraar vaderlandse geschiedenis aan de Universiteit
Leiden. Piet de Rooy is hoogleraar Nederlandse geschiedenis aan de
Universiteit van Amsterdam.*

*De teksten die voor dit examen gebruikt zijn, zijn bewerkt om ze geschikt te
maken voor het examen. Dit is gebeurd met respect voor de opvattingen van de
auteur(s). Wie kennis wil nemen van de oorspronkelijke tekst(en), raadplege de
vermelde bronnen.*

*Het College voor Examens is verantwoordelijk voor vorm en inhoud van dit
examen.*

Tekst 2 Geen nationale identiteit zonder historisch besef

- 19p **21** Maak een goedlopende samenvatting in correct Nederlands van maximaal **220** woorden van de tekst 'Geen nationale identiteit zonder historisch besef'. Zorg ervoor, dat je samenvatting begrijpelijk is voor iemand die de oorspronkelijke tekst niet kent.

Uit je samenvatting moet duidelijk worden:

- wat de historische relatie is tussen het vak geschiedenis en het zoeken naar een nationale identiteit;
- welke (maatschappelijke) ontwikkelingen het historisch besef en het geschiedenisonderwijs in relatie tot het zoeken naar een nationale identiteit hebben doorgemaakt, en hoe de situatie nu is;
- welke gevolgtrekking uit deze ontwikkelingen en situatie getrokken wordt.